

Sygn. akt III CSK 355/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w K.
przeciwko J. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 sierpnia 2009 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił powództwo Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w K. przeciwko J. S. o zasądzenie 141 576,10 zł odszkodowania za zajmowanie przez niego w okresie od maja 2006r. do marca 2009r. gruntu stanowiącego działkę nr [...] i stojącego na nim pawilonu handlowego.

Na skutek apelacji strony powodowej wyrokiem z 18 grudnia 2009 r. Sąd Apelacyjny w [...] uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Pismem procesowym z 2 kwietnia 2012 r. strona powodowa rozszerzyła powództwo, domagając się zasądzenia dalszej kwoty 59.367,50 zł z tytułu odszkodowania za okres od kwietnia 2009 r. do czerwca 2010 r.

Wyrokiem z 30 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w K. zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej 176.612 zł z ustawowymi odsetkami od kwot: 117.162 zł od 6 maja 2009 r. do dnia zapłaty; 59.450 zł od 3 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części.

Wyrokiem z 28 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i oddalił powództwo w całości.

Wyrokiem z 13 marca 2015 r. Sąd Najwyższy w uwzględnieniu skargi kasacyjnej powodowej Spółdzielni uchylił powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Sąd Najwyższy między innymi podzielił stanowisko Sądu Apelacyjnego zajęte w wyroku z 18 grudnia 2009 r., że podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowi art. 471 w zw. z art. 705 k.c. oraz że pozwany nie legitymuje się żadnym tytułem prawnym do korzystania z działki powódki nr [...] i pawilonu w części położonej na tej działce. Wskazał, że ponieważ pawilon ten zajmuje także działki nr 39/5 i 41/5 stanowiące własność Gminy K., z którą pozwany zawarł umowę dzierżawy tych działek i pawilonu leżącego na nich, konieczne jest zbadanie, czy i w jakim zakresie jest możliwe korzystanie samodzielnie tylko z części pawilonu znajdującej się na działce nr [...], bez korzystania z całej tej budowli. Gdyby okazało się, że pawilon tworzy funkcjonalną całość i jego część usytuowana na nieruchomości Spółdzielni nie

może być wykorzystywana bez reszty tej konstrukcji, może mieć to wpływ na wysokość odszkodowania

Wyrokiem z 22 kwietnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok Sądu Okręgowego z 30 kwietnia 2013 r. w ten sposób, że powództwo oddalił.

Sąd Apelacyjny ustalił na podstawie opinii biegłego, że z uwagi na ułożenie konstrukcji pawilonu względem granic działki [...], nie jest możliwe samodzielne korzystanie z części pawilonu posadowionej na tej działce, jak również nie ma możliwości wydzielenia ścianami funkcjonalnymi pomieszczenia w granicach tej działki. Sąd drugiej instancji stanął na stanowisku, że w tej sytuacji powodowa Spółdzielnia nie mogłaby czerpać korzyści z pawilonu posadowionego na swoim gruncie, skoro jego pozostała część pozostaje w prawnym władztwie pozwanego. Uznał, że wobec tego powódce należy się jedynie odszkodowanie za korzystanie przez pozwanego z części gruntu zajętego pod pawilon na działce nr [...], ponieważ jednak pozwany uiszczył tę należność za okres objęty pozwem, zaś rozszerzenie powództwa było niedopuszczalne ze względu na gospodarczy charakter sprawy, powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W skardze kasacyjnej strona powodowa jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Stwierdziła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ w sprawie doszło do oczywistego naruszenia art. 386 § 6 k.p.c., art. 398²⁰ k.p.c., art. 278 k.p.c., art. 321 k.p.c. oraz art. 631 § 2 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, jeżeli skarżący jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt.4 k.p.c. powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut oczywistego nawet naruszenia określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem mimo oczywistego nawet

naruszenia przepisu, wyrok może być prawidłowy (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07). Podobnie nie jest także wystarczające powołanie się przez skarżącego na naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego wskazanych jako podstawy kasacyjne, jak również użycie, nawet kilkakrotne, przymiotników "oczywiste". "rażące" czy "niewątpliwe" dla opisu charakteru naruszenia ani wyrażenie przekonania, że doprowadziło to do naruszenia podstawowych zasad sprawiedliwości, jeżeli nie zostało wykazane, że Sąd drugiej instancji rzeczywiście naruszył prawo we wskazany na wstępie, kwalifikowany sposób (porównaj między innymi postanowienia z 22 grudnia 2009r. I CSK 395/09 i z 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.).

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżąca nie wykazała, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w powyższym rozumieniu. Nie przedstawiła bowiem żadnych argumentów zdolnych wykazać, że Sąd Apelacyjny rzeczywiście w sposób kwalifikowany: oczywisty naruszył wskazane przepisy prawa procesowego i materialnego oraz że w wyniku tego wydał oczywiście wadliwy wyrok. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi w istocie powtórzenie uzasadnienia podstaw kasacyjnych z dodaniem przymiotnika "oczywiste" na określenie sposobu naruszenia przez Sąd Apelacyjny poszczególnych przepisów, co, jak wskazano wyżej, jest niewątpliwie niewystarczające do wykazania przesłanki przedsądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

l.n